

Справедлива Надія: Мрії про майбутнє. Том 2

Григорій Хорошко

Уривок твору люб'язно надав автор.

Глава 1

" Наше життя прекрасне! Все, що в ньому є вартує того, щоб боротися за зайвий ковток повітря. Хто-хто, а вже я, Вергілій Лінда, зумів це усвідомити, до своїх вісімдесяти років життя. Я багато чого встиг набити. Багато чого досяг, багато чого збагнув, але в той же час всі мої досягнення ніяким чином не зможуть зрівнятися з тими жахами, які я зробив на цьому самому життєвому шляху.

Кожен прожитий мною день, у колі рідних та близьких мені людей був земною подобою раю, але ось я тут і ось він я – людина, яка самотійно зруйнувала свій власний світ... свій власний рай.

Я загубився у всьому і вже не таю жодних надій на спокутування чи прощення. Я всього лише бажаю принести благо тим, кого все ще люблю і щоб не сталося, я доб'юся бажаного, навіть якщо ціною всьому цьому буде моє власне, вже для мене самого нічого не варте життя ! "

Старий Вергілій закінчив написання свого малого маніфесту. Ось уже п'ятнадцять років поспіль він увів собі у звичку робити подібні записи, для невідомого всім, крім нього самого, адресата. Сенс цих, певною мірою, листів, був зовсім не відомий, оскільки Вергілій Лінда вважав їх для себе більш ніж сакральними. Він робив подібні, іноді неймовірно довгі, а часом і короткі, як, наприклад зараз, записи кожен Божий день. Це не була звичка, просто він так чинив, оскільки вважав за належне так робити, не переслідуючи жодних унікальних цілей, він просто писав для себе і для того, кому їх і призначав, немов даруючи свободу цим самим словам, відправляючи їх у вільний політ з подихами так само вільних вітрів, як і вони самі.

Виглянувши у вікно, він побачив чудовий захід сонця. Він був не червоним, ані золотистим, а скоріше пурпуровим, через змішування кольорів, після того, як останні сонячні промені проникали крізь розкішні вікна сімейного маєтку.

За останні п'ятнадцять років у самому маєтку відбулося дуже багато змін, але в той же час, ці самі зміни в спільності маєтку та сімействі, які їм володіли, з малою ймовірністю можна було назвати настільки вже позитивними. Сімейство стало неймовірно "децентралізованим", як і сама держава, яку впевнено відбудовували наново його члени та їхні друзі, зокрема Дмитрій Лінда, який у свою чергу, відбув два терміни на посаді глави казначейства, будучи найдовіренішим і близьким соратником Миколи Ландау, який займав свою посаду як голова держави під час правління якої Дмитрій Лінда займав вельмишановний пост глави казначейства, вийшовши на пенсію і з гідністю залишивши владу, зберігши при собі неймовірну пошану, статус, а

також більш ніж великі ділові зв'язки у вищих колах.

Старий сидів і думав, думав і згадував... тепер усі його спогади зводилися до різних міркувань, часом, на жаль, однак вони так і не призводили його до викуплення скоєних ним вчинків, навіть незважаючи на те, що він неймовірно прагнув цього.

З його голови все ніяк не міг вийти його син... звичайно ж, його думки завжди були з Дмитрієм, але як би там не було, винний він був перед Максимом, якого вбив власними руками, ніби придушивши дворову тварину, позбавивши її страждань.

Він тут і йому належить розпочати нову гру. Час прийшов, так само, як і настав час діяти. Всі рішення прийняті, пісню було заспівано, настав новий час і епоха нових випробувань, з якими доведеться зіткнутися сімейству Лінда, ось тільки чи вистачить їм сил протистояти всім цим доленосним ударам поодиночі?

Чоловік приготувався вирушити в дорогу. Раптом він згадав про свого старого, вже покійного друга, священно служителя Інокентія. Старий ніби стояв біля нього і намагався утримати руку Вергілія від чогось, але він знову прийняв рішення вчинити по-своєму, бо так вважав за потрібне. Він підпалив листа за допомогою вогню свічки, спостерігаючи як за тим, як воно плавно згоряє, як і згоряли тисячі точно таких же листів до цього. Дивлячись на язика полум'я, він спостерігав за тим, як поступово згоряли залишки його людяності, залишки його істинного і доброго духу, повторюючи це день у день.

***

Сонце остаточно сіло за обрій. Всю округу огорнула така всюди суцільна темрява, що вдалині не було видно нічого, крім лісів і полів, що поширювалися в далечінь. Лише темрява і чорнота, точно, яка була і в неспокійному дусі Вергілія Лінди та його сина Дмитрія.

Чоловіки збиралися на літак. Вони нікуди не поспішали, втім, для цього не було зовсім ніякої необхідності, оскільки приватний літак завжди чекатиме на тебе стільки, скільки ти забажаєш, принаймні доти, доки не спорожніють кишені.

За п'ятнадцять років встигло відбутися надто багато подій для того, щоб Вергілій міг зберегти їх усіх у своїй голові, але як би там не було, чомусь саме цієї миті, старий побажав ударитися у спогади, застібаючи останній ґудзик на своїй вражаючій красі жилетці.

Вийшовши зі своєї кімнати, він подався відвідати свою матір, яка нещодавно встигла відсвяткувати неймовірну дату: сто два роки. Довголіття — було одним з найбільш значних переваг сімейства Лінда, причому цей значний вік ніяким чином не був помітний зовні, так прекрасній Агнес Лінда, матері Вергілія, після погляду на шановну даму, аж ніяк не можна було дати більше вісімдесяти років.

На жаль, проте ця сімейна гідність, від частини, обійшла його главу Вергілія, який у свої роки виглядав навіть набагато старшим за справжній вік його рідної матері. Смерть сина сильно підкосила його, після чого він став виглядати справжнісіньким старцем, що розвалювався на очах, однак ще зберіг свій шарм, повагу і не малу частку стійкості, в очах оточуючих.

Проходячи повз свою картинну галерею, в яку Вергілій і його дружина Марія вклали багато сил і коштів, старий відчув, ніби проходить повз свої власні, вже прожиті й промайнуті події в житті. Він відчував себе втраченим, але так і не дозволяв самому собі уявити власну душу зламану, оскільки його сини ніколи не здавались і ніколи не відступали, чого їх навчив він сам, то що ж він за повчальник дітям, якщо ж відступить від принципів, які сам собі і встановив?

За ці п'ятнадцять років він не так часто залишав межі свого маєтку, так само як і його дружина. У світі для них єдиною радістю стали їхні онуки, які є для Вергілія і Марії справжніми оживляючими променями сонця, які пробилися крізь численні хмари, до їхніх втрачених і понівечених душ.

У перші півроку перебування на посаді Дмитрія, Анастасія Мірошенко-Лінда, подарувала своєму чоловікові Дмитрію Лінді двох хлопчиків близнюків. На дві години старшого хлопчика вирішили назвати Максимом на честь брата Дмитрія, а молодшого близнюка Альбертом на честь хрещеного батька обох діток.

Марія Лінда, після гибелі сина, виявила неймовірну материнську стійкість, знайшовши свій порятунок у онуках, у зв'язку з чим стала проводити в їх компанії практично весь свій час, мало не повністю переставши займатися підприємницькою діяльністю, поступово відійшовши від справ у своєму модельному агентстві, лише зрідка з'являючись на публіці, шануючи кожного своєю присутністю.

Вергілій Лінда, у свою чергу, до цього дня був одним з головних осіб корпорації "Lynda", але в той же час після того, як його син Дмитрій вийшов у відставку, сумарно пробувши на своїй посаді десять років, Вергілій почав по трохи відсторонятися, в той час як Дмитрій все більше і більше став віддавати перевагу управлінню компанією, використовуючи всі набрані знання, зв'язки та досвід, що йому вдалося отримати за довгі роки плідної роботи на посаді голови казначейства.

За керівництва Дмитрія Лінди стан сімейства виріс до раніше не буваючих масштабів. Чоловік виявився настільки грамотним і благонадійним управлінцем, що сімейство змогло не тільки гарантувати своєму бізнесу явне процвітання, а й бажану безпеку, якої так шалено завжди домагався ще його батько.

А сам Вергілій був невід'ємною частиною корпорації, безпосередньо виконуючи свої обов'язки як радника Дмитрія. Така позиція влаштовувала його і як батька, і як підприємця, у якого була більш ніж прихильна можливість спостерігати за тим, як його рідний син, доволі успішно справляється з обов'язками і відповідальністю, яка буде покладена на його плечі не тільки в даний період часу, але й у тому числі після того, як внаслідок природних факторів, сам вже далеко не молодий Вергілій відправиться до стану своїх пращурів, а його нащадки успадкують усе те, що він творив разом зі своєю дружиною протягом відведеного їм часу Господом Богом.

Що ж до самої держави, то тутешня ситуація виявилася надто неоднозначною для того, щоб вважати її сприятливою. Організація "Благодійників" зуміла вийти на зовсім інший рівень свого розвитку. Її правлячі чини, на подив, зуміли домогтися бажаного і реалізували свою ставку на довгострокову перспективу, зумівши стати не просто тією

силою, з якою мало вважатися всім і кожному, а й тією, яка чи не одноосібно стала вважатися наймогутнішою і непохитною, закулісною, організацією, здатною вплинути як на внутрішню так і на зовнішню політику держави. Вони отримали не тільки партію більшості в парламенті, а й члена своєї організації на посаді чинного глави держави, що робило їх настільки небезпечним гравцем на арені, що просто в голові не могло вклатися те, хто зможе чинити їй гідний опір у тому випадку, якщо їхні дії стануть настільки непередбачуваними, що саме поняття безпеки взагалі відійде на сторінки історії, як якийсь казковий образ.

Як би там не було, а "велика гра" все більше і більше стала нагадувати ніщо інше як арену, на якій відбувалися вражаючі своїми масштабами баталії, які щоразу втягували у свою дію все більше і більше ні в чому не винних людей, проте кого і коли хвилювали такі дрібні питання, як долі простих людей...?

Зайшовши в хол, Вергілій побачив свою матір, яка сиділа біля каміна. Жінка, не дивлячись на свої більш ніж похилого віку роки, зберігала здоровий глузд і могла бути такою ж шпилькою і нестримною у висловах своїх, як і багато років тому.

Він сів поряд з нею, на що шанована дама, яка вже мала помітні проблеми із зором, на подив Вергілія, навіть не стала запитувати про те, хто ж знаходиться поблизу неї в цю разючу мить. Мати завжди відчуває і поділяє почуття своєї дитини — дар, який може бути характерним тільки для матері та нікого більше на всьому білому світі.

— Що трапилося, Вергілію, що тебе хвилює? Ти дуже тривожно дихаєш, це мене турбує. — сказала вона старечим, тихим голосом.

— Нічого такого мама, просто трохи збив подих спускаючись сходами. Марія мала рацію, коли наполягала на тому, щоб ми встановили невеликий ліфт у будинку.

— Нісенітниця! З твоїм способом життя подібні прогулянки, хоча б сходами — тільки підуть на користь! Зовсім розлінився ти, мій хлопчику.

— Ну так, ну так... — відповів вісімдесятирічний старий, начебто він був лише маленьким, десятирічним хлопчиком, який отримав прочухана від своєї матері. Батьки завжди відстоятися батьками, а діти дітьми, якщо люди не зберігають таких сімейних і любовних почуттів, і переживань, їх просто шкода, оскільки у таких аспектах зберігається справжня молодість і людська свобода спогадів про добро.

— То що ж таки з тобою відбувається, Вергілію? Ти став сам не свій. Як я бачу, Марія з тобою практично не проводить час, ніби уникає тебе, а твій рідний син ставиться до тебе більше як до ділового партнера, ніж як до батька. Може, мої очі вже зовсім сліпі, і я навіть саму себе в дзеркалі не можу розглянути, проте мені зовсім не потрібне око орла для того, щоб розглянути твій смуток. То скажи мені, сину, чому все це відбувається саме так? Чому мій син більше не схожий на себе колишнього?

Вергілій зовсім не хотів стати частиною саме такої розмови, це було йому зовсім не потрібно в даний момент, принаймні саме так він думав, керуючись своєю власною думкою. Хоча, як би там не було, йому не вдалося б відвернутися від розмови з матір'ю, оскільки ніхто не вмів так проникати в його свідомість як ця літня і навчена життям жінка.

— Уся справа у Максимі, мамо. Я ... Я завжди думаю про нього і все ніяк не можу викинути з голови. Він був моїм хлопчиком, а... — Він мало не сказав їй всю правду, але якісь невідомі йому сили втримали, немов силою сотень могутніх бугаїв, його не молоді вуста. — З цим не можна звикнути, ти й сама чудово це розумієш, але я намагаюся жити далі, заради всіх Вас і робитиму так і надалі. Все звикнеться, на жаль, у нашому випадку це відбувається занадто пізно, але як би там не було, ми з усім упораємося, в тому числі і я. Не хвилюйся, мамо, все буде чудово.

— Що ж. — сказала вона втомленим, але водночас не природним, трохи підозрілим голосом. — Хотіла б я вірити в те, що ти зможеш вгамувати весь цей біль, що засів у твоєму розумі, проте як же тобі це вдасться, мій любий хлопчику, якщо цей біль намертво прикутий до твоїх рук, дитино...

— Мої руки рідко коли чисті.

— У гонитві приховати щось від навколишнього світу ми забуваємо про одну просту річ: нам так і ніколи не вдасться приховати бажане від самих себе і тоді ця сама таємниця роз'їсть наш душ без будь-яких сторонніх втручань.

Він подивився на неї з подивом, зовсім не усвідомлюючи і не приймаючи того факту, як саме вона змогла осягнути те, що було лише його тягарем. Як би там не було, жінка продовжила мовчазно сидіти на своєму місці, практично нерухомо дивлячись на те, як плавно в каміні грали язики полум'я, дивлячись у який вона ніби так і бачила все пережите в минулому, що мешкає в сьогоденні і все те, чого ще дано буде відбутися надалі.

***

Приблизно пів години Дмитрій Лінда стояв, чекаючи свого батька біля трапа літака. Звичайно ж, чоловік міг скоротати цей час у самому літаку, але в той же час він досі не зміг приміряти свій страх перельотів, тому прогулянка біля злітної смуги здавалася чоловікові куди більш привабливою дією.

За останні п'ятнадцять років час встиг зіграти з Дмитрієм Ліндою багато різноманітних жартів. Він встиг трохи розповісти, проте не так вже й помітно, оскільки практично щодня активно займався спортом. З його голови встигли потрапити практично все волосся, завдяки чому його самого стала прикрашати неймовірна лисина, що так кидається в очі. Тепер в очах оточуючих він більше не виглядав звичайним підприємцем, у народі він вважався більш ніж поважною людиною, яка однією з небагатьох працювала безпосередньо на благо нації, а не заради свого власного. Перейшовши в політику з благородним ім'ям, Лінда, Дмитрій продовжив сприятливу політику свого брата щодо боротьби з корупцією, принаймні щодо своєї відповідальності. Крім того, йому, як нікому раніше, вдалося зміцнити національну валюту, що більш ніж позитивно позначилося на політико-економічній особі держави.

Залишивши свою посаду разом із Миколою Ландау, Дмитрій повернувся в сімейний бізнес, де зміг заробити для своєї сім'ї стільки грошей, скільки їй раніше і в прекрасному сні наснитися не могло, проте часи змінюються, і вони знову стоять на межі великих змін і одному тільки Богові відомо, до чого все може призвести зрештою.

Через деякий час прибув Вергілій. Мати Вергілія мала рацію, його син, нехай і неймовірно любив батька, проте після смерті брата став швидше ставитися до нього як до ділового партнера, ніж як до людини, з якою його пов'язувало і пов'язувало куди більшу кількість факторів, головним з яких є сімейне кохання.

Вони й самі не могли до ладу усвідомити, чому саме все вийшло так, а не інакше. Чому їх колись прекрасні стосунки стали не зближувати їх, а лише віддаляли з кожним новим днем. Як би там не було, вони продовжували бути батьком і сином, аж ніяк, не дозволяючи слабкостям їх характерів зруйнувати і без того зазнало численних ударів по собі сімейство.

Він мав нічний переліт. За бортом літака була суцільна темрява, лише численні хмари, що пливли, були тим самим, що істинно тішило очі обох чоловіків, на що вони могли дивитися вічно.

— О скільки все завтра пройде? — Побажав уточнити Вергілій.

— Як мені повідомили, початок похорону відбудеться опівдні. За нами надішлють машину. — затвердив Димитрій.

— Ясно. Їхні організації можна лише позаздрити.

— Вони однозначно хочуть показати себе у найкращому обличчі перед нами. Вважаю вони зараз переслідують деякі цілі, нам поки що не ведені, проте я трохи починаю здогадуватися чого вони хочуть.

— Чого саме?

— Прагнуть до злиття з нами. У світлі останніх подій з головою корпорації і нещодавня висока волатильність на ринку зіграла з їхніми акціями не найкращий жарт, тож подібні дії більш ніж підуть їм на користь. До того ж, за повідомленнями наших "особливих" аналітиків, вони мають деякі фінансові труднощі.

— Вони переживали і не такі тяжкі події, повір мені Димитрій, сімейство Ландау не йтиме на такі радикальні заходи лише через гроші, ні...

— У нашому бізнесі все робиться тільки заради них, ти й сам це чудово знаєш, тату.

— Правильно, проте з роками я почав куди частіше помічати, що вони лише приємний образ, який насправді не вартий того паперу, на якому ці самі гроші були надруковані, все куди складніше і водночас неймовірно просто: такі родини як Ландау, женуться за статусом і становищем, а вже потім за матеріальною складовою. Як ти розумієш, гроші у них є і без нас, ти звичайно ж молодець, що спочатку проаналізував їхню вигоду від подібного дійства, проте не заважало б і поставити питання про те, наскільки це доцільно для нас?

— На мій особистий погляд, ця угода може піти нам на користь лише в тому випадку, якщо нам загрожуватимуть якісь зовнішні чинники, яких поки що не видно на горизонті. Так, назріває криза, найсерйозніша криза на нашому віці, це розуміє і мала дитина. До того ж, я злегка погарячкував, сказавши про повноцінну безпеку щодо зовнішніх факторів: тобі чудово відомо і без мене про те, яку силу стали собою представляти "Благодійники", вони мало кому були друзями до того, як стали невід'ємною частиною політичної гри, а тим більше зараз, коли їхньою вагою просто не

можна не зважати.

— У бізнесі загроза є, була і буде завжди, наскільки великою компанією ти не керував би. Ми завжди знаходимося в зоні ризику, оскільки в цьому безжальному світі абсолютно кожен тільки спить і бачить можливість стати таким самим, яким ти є зараз. Так, синку, нам слід бути обережнішим, особливо в розмові з тими, хто дорівнює з нами, а вже тим більше з тими, хто сильніший за нас, але в той же час, ніколи не слід запевняти подібних людей в тому, що ти готовий грати за їхніми правилами, адже вони, принаймні зараз, запросили нас до себе і нехай грає на себе, і нехай гра ведеться. саме нашому боці могутній ефект несподіванки. У разі чого будь готовий витягнути всі козири зі своїх рукавів.

— А до того часу?

— А до того часу ми будемо для них тими самими друзями, якими вони нас і уявляють у своїх очах. Таке життя: усміхайся у відповідь і друзів, і ворогів, хто його знає, хто на якому боці опиниться завтра.

— Не можна не погодитися.

— Повір, нам ще належить розкрити багато і багатьох із зовсім іншого боку, тому в жодному разі не варто втрачати пильності. Якщо ж ти бажаєш знати мою думку щодо злиття, то, здебільшого, сімейство Ландау, в моїх очах, є більш ніж гідними союзниками, проте, коли водиться з цими високородними панамі, завжди пам'ятай, що в їхніх очах ти всього лише простолюдин, якому пощастило мати золото у своїй кишені. Крім усього іншого мене турбує питання того, що якщо їм відмовимо ми, вони підуть кудись ще й боронь нас Господь, якщо цими "іншими" виявляться нашими ворогами.

— Зараз ми їм потрібніші, ніж вони нам, тож, гадаю, подібні дрібниці їх цікавитимуть куди менше, ніж здається.

— Цілком можливо, але Дімі, ти завжди маєш враховувати цей факт, крім усього іншого. До того ж, хто його знає, якими саме судженнями вони керуватимуться після того, як їхні позиції знову зміцніють. Зрозуміло, ми теж не стоятимемо на одному місці, взяти лише наші прагнення до створення власної структури безпеки. Проте, в той же час, ніколи не варто забувати про пильність.

Вони сиділи в мовчанні, намагаючись обмірковувати майбутнє. Димитрій міркував лише про справу, тоді як Вергілій думав лише про сім'ю. Він стільки разів уже був учасником подібних розмов, що до своїх вісімдесяти років усе пов'язане з веденням бізнесу він без жодних проблем міг програти у своїй голові, миттєво проаналізувавши абсолютно кожен із можливих сценаріїв розвитку тих чи інших подій.

Нині чоловіка більше хвилювала його родина. Він ніяк не міг викинути подібні звуження зі своєї голови, оскільки тільки вони були тим єдиним, що змушувало його вставати вранці.

Сьогодні йому чекає важлива зустріч з людиною, з якою вони були схожі у всьому, ось тільки ця сама людина, на жаль, уже жодним чином не зможе підтримати розмову зі своїм старим знайомим Вергілієм Ліндою, оскільки лежатиме в невеликій, нехай і вельми розкішній дерев'яній скриньці, похованій у сімейній.

Цією людиною колись був Лука Ландау, батько Миколи Ландау і глава однойменного сімейства. Цей чоловік завжди був статною і могутньою людиною, проте нікому з нас так і не вдасться виграти бою з часом. Роки, як би там не було, завжди забирають своє і рано чи пізно кожному з нас доведеться зійтися в мовчазній розмові з невідомістю.

Офіційною версією смерті пана Ландау є серцевий напад, проте кожен член його сімейства, а також ряд обізнаних осіб чудово розуміли, що його довело аж ніяк не серце, а настільки ж неспокійний, як і серце Луки Ландау, ринок цінних паперів, який обрушив капітал сімейства, після деяких реорганізацій, на тридцять три відсотки.

Як би там не було, проте Миколі Ландау протягом останнього тижня вдалося стабілізувати ситуацію, але хто знає, як довго зможе продовжитися ця рятуюча мовчанка, що вже тоне корабля.

Насправді, ситуація не виглядала такою плачевною, як здавалося на перший погляд. Це буденність ринку, яка аж ніяк не була абсолютно ніяких нововведень, таке траплялося і трапляється з усіма, але для Луки Ландау такий перебіг подій здався більш ніж критичним, в усіх відношеннях.

Прибувши в маєток, Ландау Вергілій і Дмитрій не були так і сильно здивовані, оскільки обом чоловікам було далеко не вперше наносити візит даному сімейству. Сам маєток Ландау був повністю відмінним від маєтку Лінди. Так, наприклад, сімейство Ландау практично не вдавалося до послуг охоронних служб, тоді як Вергілій, маючи не найсприятливіший досвід у цьому питанні, волів убезпечити себе і свою сім'ю всіма відомими йому способами.

Крім усього іншого, сам будинок був набагато старовиннішим, встигнувши побачити на своєму віку всіх членів сімейства Ландау, що вели свій більш ніж двохсотрічний рід від засновника даного благородного роду Анатолія Ландау.

Цей чудовий маєток, прямо-таки источав собою всім тим ореолом загадковості, що він вбирав усі ці довгі роки, що в ньому проживали члени сімейства Ландау.

Зовсім не дивно, що навколо цього цікавого місця ходили численні легенди і сказання, чи про привиди, чи про те, що члени самого сімейства є деякими окультистами. Зрозуміло, все це лише дитячі казки, але в той же час у сімействі Ландау, як і в будь-якому іншому були свої власні таємниці та вражаючі історії, від яких могла кров застигати в жилах.

Вистачить лише знання того факту, що прадід Миколи Ландау, Анатолій третій, за часів Великої війни, заклав під будинком тонни вибухівки щоб, у разі неприхильних подій, спопелити будинок разом із вищим офіцерським складом, який у ньому, з величезною часткою ймовірності, обґрунтував би. Коли ж це справді сталося, чоловік, на величезний свій жаль не зумів виконати бажане, тому що загинув ще на етапі оборони свого будинку, відбиваючись лише повсякденною мисливською гвинтівкою, яку він гордо тримав у своїх руках, а сама вибухівка просто не спрацювала, бо виявилася нікуди не придатною, однак, коли ж виявився ні в чому не придатною, однак, коли ж страшна пожежа, яка практично повністю знищила будову і, крім усього

іншого, цієї миті, ніби сам будинок перетворився на справжнісіньку піч, міцно замкнувши всі вікна і двері, спалив усіх хто в ньому знаходився живцем, без жодного шансу на порятунок.

Після закінчення війни, що залишилися живими члени сімейства Ландау, все ще маючи значні кошти, зуміли відновити маєток намагаючись відтворити його точно таким же, яким воно було раніше, на що пішло цілих вісімнадцять років. З тих самих пір, за легендою самого сімейства, дух Анатолія третього на вічно оселився в будинку і береже свій маєток і своїх нащадків, які в ньому проживають від усіх несприятливих людських душ.

Навколо був неймовірної густоти туман. Сірість так і пронизувала всю округу. Для Вергілія і Дмитрія це було досить не звично, оскільки день був у самому розпалі, а все, що вони могли побачити – це лише людина, що йде попереду, за пару метрів від них самих. Це був дуже дивний туман, який поширювався лише місцями, немов самостійно обираючи тих, кого йому огорнути у свої сірі обійми.

Пройшовши всередину будинку, можна було вразитися всієї тієї дивності, що його оточувала, навіть не вірилося в те, що цей маєток був повністю реконструйований, бо він виглядав набагато старовиннішим, ніж було насправді. Так, саме такі місця є місцями особливих секретів, що всі шалено намагаються приховати від сторонніх очей.

Навколо було безліч звіриних опудал, яких свого часу, не найблагополучнішим чином, захотіли господарі будинку. Крім усього іншого, Вергілій, як особливий поціновувач мистецтва, не міг не звернути уваги на ряд картин, що були в колекції сімейства Ландау, що, до того ж, переконало чоловіка у неймовірній витонченості смаку членів сімейства.

На цю сумну подію зібралося безліч людей різних положень. Від колишніх президентів, глав парламенту, прем'єр-міністрів, дипломатів, парламентаріїв, суддів, великих бізнесменів, деякі з яких мали честь входити до переліку найбагатших людей планети, до найпростіших людей, яким свого часу Лука Ландау робив добро і отримував від них відповідну взаємність.

Він був справді гарною людиною, тим, кого можна було назвати і люблячим сім'янином і гідним ділком, достатня рідкість у наші дні, втім, як і, швидше за все, вже минулі.

Численні члени сімейства Ландау розташовувалися у самому центрі холу. Процесія мала початися з хвилини на хвилини, тому всі поспішали віддати шану тим, кого покійний любив найбільше у своєму житті.

На мить Вергілій Лінда відчув таке неймовірне умиротворення, якого йому не вдавалося досягти вже довгий час. Він відчув такий неймовірний спокій, ніби всі ці люди зібралися не для нещасного пана Ландау, а для нього самого, але ні... йому було ще рано, проте як би там не було, йому чомусь дуже й дуже хотілося опинитися на місці покійника, нехай він і сам не усвідомлював причини для подібних емоцій. Мить і він так шалено почав хапатися за своє власне життя, ніби стара з косою вже поклала йому свою руку на плече, але він був стійким, як і завжди раніше, продовжуючи

дивитися своїми порожніми очима на всю округу, чекаючи чогось особливого, чогось дуже знайомого, але все ще не звіданого ...

Перед чоловіком стояв його син. Він дивився на нього з гордовитим, навіть вдячним усвідомленням того факту, що на ньому аж ніяк не закінчиться. Він зробив все саме тому, що це було потрібно, нехай і зазнаючи значних поневірянь на своєму шляху.

Попереду на них чекала процесія. Всі вже були в зборі, залишилися лише останні штрихи і все буде скінчено. Вергілій, як і багато інших, просто ненавидів все це, проте це частина людського буття, нам від неї не втекти і раз вже одного разу з нею і доведеться зустрітися, то вже нехай краще це буде зроблено гідно, немає більш безглуздої речі на цьому світі, ніж заперечення його невідворотного, як одна: якось усі ми з нею станемо єдиним цілим, проте поки що в тебе є можливість дихати і міркувати, постарайся, наскільки можна, відкласти цю подію".

Все закінчилося не настільки швидко, як цього хотілося б, проте це закінчилося і що для Вергілія з Максимом, що для всіх інших присутніх – це було головне. Пан Ландау був гідною людиною, яка заслуговувала на всі надані йому почесні, тому ніхто ні до, ні після всього цього дійства не зважився висловити думки про те, що все було зроблено без толку, аж ніяк, головне, що все було скінчено і всі змогли надатися теплоті спогадів і, нехай і поступово відступа .

Хтось згадував про заслуги всього сімейства, хтось лише про особисті якості померлого, проте батько і син, які прибули сьогодні не тільки віддати шану своєму досвідченому колегі, чудово усвідомлювали факт того, що вони ще мають чимало важливих справ, що вимагають терміновості рішень.

Чоловіки розуміли, що Миколі Ландау потрібен час і він аж ніяк, навіть при врахуванні всіх обставин, що складаються, жодним чином не став би нехтувати своїми діловими і міцними дружніми зв'язками з членами сімейства Лінда.

У Миколи Ландау, при народженні, не було жодних причин для того, щоб уявляти себе головним спадкоємцем свого роду. Він був молодшим із трьох синів Луки Ландау і, крім усього іншого, мав одну старшу і дві молодших систри, але водночас, доля вирішила розпорядитися в такий спосіб, що він став тим самим лідером і справжнім послідовником сімейних традицій і підвалин, домігшись більшості бажаних вершин.

Його старші брати, нехай і мали дуже пересічні уми, більш ніж гідну освіту, а також позиції в сімейному бізнесі, на жаль були позбавлені того, що не можна так просто знайти без особливого бажання: комерційного чуття.

Так, кожен з них з малих років навчався ведення бізнесу, керівництву та грамотного управлінню співробітниками, проте лише у Миколи була пристрасть не просто утримати сімейний бізнес у тому вигідному становищі в якому він знаходився вже десятки років, а обдарувати самого себе і все своє сімейство благодатними перспективами, що обіцяли один лише рух вперед не тільки.

Батько бачив бажання Миколи досягти більшого і, замість ухвалення рішення схожого з Вергілієм, він не побажав ставати частиною прагнень сина, а саме навпаки, дозволив йому самому творити себе.

Спочатку, Миколі було не просто освоїться самотійно у всьому цьому світі, проте як би там не було, він не був з тих людей, які здаються побачивши небезпеку і труднощі на горизонті. Він завжди йшов уперед, не забуваючи про ризики і свої власні прагнення, воліючи дотримуватися куди обережніших, вивірених і терплячих правил ведення гри.

Вже також зовсім не молодий Миколай, який завжди мав дуже теплі дружні стосунки з сімейством, Лінда і особливо з Дмитрієм, більш ніж чудово розумів, що він тепер у відповіді за всю свою сім'ю і так чи інакше йому доведеться знайти підхід до членів дружньої йому сім'ї для того, щоб раз і назавжди зміцнити їхній союз .

У цьому світі цілком можливо вижити поодиночі, проте чи можна вважати виживання життям? Що Микола Ландау, що Вергілій і Дмитрій Лінда зовсім не хотіли перевіряти цю тезу на практиці, тим більше на своїй власній, тому обидві сторони були дуже рішуче налаштовані для того, щоб благополучно возз'єднатися і зміцнити свої позиції, чіткими і вивіреними діями засліпивши всіх своїх недоброзичливців, перед тим як хотіли вивірити всіх своїх недоброзичливців.

Настала мить, Микола Ландау звільнився і був повністю у розпорядженні двох своїх шановних гостей, у зв'язку з чим і запросив їх обох до свого кабінету, до компанії одного зі своїх старших братів, дядька та молодшої сестри, безпосередньо пов'язаних із вищим посадовим керівництвом їхньої сімейної корпорації.

Шлях до кабінету був неймовірним. Саме приміщення розташовувалося на другому поверсі маєтку, проте така велелюбна до культури людина, як Вергілій Лінда просто не мала права пройти в поспіху повз всю ту красу, що розташовувалася по дорозі до кабінету, та й, крім усього іншого, з роками чоловік тільки те й робив що й більше з кожним чоловіком. Він не міг суто фізично, що тут скажеш, можна обдурити багато чого, деяким хитрунам вдається обдурити навіть сам час, проте біологічний годинник не підвладний навіть самим планетам, галактикам і всесвітом, що вже тут говорити про таку, нехай і не найпростішу і не саму непоказну, але все ж схильний . Все колись зустрінеться зі своїм власним результатом, дивлячись на згубність або чудотворність особистісного заходу сонця, питання лише в тому, наскільки він буде яскравим.

Увага старого Вергілія привернув відкритий альбом із марками. Він не був таким вже завзятим філателістом, проте ці зразки все ж таки змусили його кинути на них свій нелегкий погляд. Чоловік мав славу немов у відкритому просторі, ніби заблукавши в усьому суцюзі, проте це почуття швидко пройшло, коли йому вдалося трохи ближче розглянути цей розкладений альбом, на невеликому кавовому столі, приклавши до нього свою витончено виготовлену тростину.

- Їх ще почав збирати мій батько. - сказав Франц Ландау, молодший брат Луки Ландау, чоловік приблизно того ж віку, що й молодший брат Вергілія Лінди Птолемей, якому був притаманний досить гарний вигляд, з неймовірно благородним обличчям та відповідними манерами, шкода життя не нагородила його відповідною діловою хваткою, притаманною його старшому. — Я ніколи не розумів цієї пристрасті, проте мій брат горів даним, можна навіть сказати, певною мірою недугою, куди більше, ніж наш з

ним батько. До останнього подиху він полював за марками, нищпорив по всьому світу, зібравши цілих двадцять сім альбомів, лише рідкісних екземплярів.

— Кожен божеволіє по-своєму. – наголосив Вергілій.

- Не можна не погодитися. Особисто мені куди більш властиве колекціонування автомобілів, нещодавно придбав роллс-ройс, який належав до тієї самої легенди 60-х. Заліз у нього, вдихнув неповторне затхле повітря, після чого усвідомив, що в цьому немає зовсім нічого особливого, крім самого іменування і зовнішньої витонченості.

— Саме цей принцип працює і з людьми.

— Цілком можливо, проте на відміну від людей, автомобілі, якою б там не було марки та історії їм властивою, вони не схильні до того, щоб зраджувати, брехати та діяти виключно з метою особистісного блага.

— Правильно, машина діє, керуючись закладеними в неї заздалегідь принципами та системами, проте як не крути, але їх створює людина, а значить і вони все одно далекі від досконалості.

— Безумовно, взяти хоча б саму смертну сутність людини та її недовговічність. На жаль, така доля чекає на всіх нас. Скільки не бігай втекти від діви з косою в руках не вийде. Підсумок єдиний для всіх нас. На жаль, мого брата вже довелося зустрітися з цією неминучістю.

— Як і доведеться зустрінетися всім нам. — затвердив Микола, що раптово підійшов.

— Як і всім нам... — Погодився Вергілій. — Прийми мої глибокі співчуття, мій хлопчику. Знай, твій батько був більш ніж гідною людиною, хто-хто, а я був добре з ним знайомий і можу запевнити в цьому абсолютно кожного. Таких як він уже не знайдеш, на жаль, йде епоха великих людей, нам залишається лише вірити в те, що епоха ще більших прийшла їм на заміну.

— Дякую Вам, Вергілію. Батько був би збентежений теплом Ваших слів. Дякую Вам ще раз.

Вони пройшли в іншу кімнату, в якій раніше не бував ні Вергілій, ні Дмитрій, який загруз у душевній розмові з однією зі старших сестер Миколи, Кларою, витонченою і привабливою жінкою, з неймовірно довгими ногами.

Кімната досить сильно відрізнялася від інтер'єру будинку. У ній було куди більше новизни, простоти і аспектів сучасності, які різко впадали в очі, миттєво ж даючи усвідомити факт того, що тут не буде ніякого пишноти, як картин і всіляких вінтажних аспектів, немає, проте тут буде можливість насолодитися чудовим видом на навколишні простори, нехай і так само, як не .

З іншого погляду помічався якийсь парадокс, оскільки у минулому, мало хто надавав особливого значення природі, що оточує їх, оскільки, швидше за все, її і без того було в достатку в житті і побуті людей минулих століть.

Однак ось настали нові часи, які ми звемо сучасністю і тепер ми робимо все що завгодно, щоб увібрати в себе хоча б малу ноту того, що є навколишнім світом живого, зеленого і чарівного.

У кімнаті був досить великий стіл, за яким могли поміститися всі учасники сьогоднішньої від частини таємної зустрічі. Це місце не можна було назвати залаштунком у якому вирішуються світові питання, проте це місце було саме таким.

Пройшло всього кілька миттєвостей, як Микола Ландау дав вказівку про те, щоб двері наглухо зачинили і не впускали зовсім нікого, навіть безпосередніх членів сімейства. Вони опинилися під замком, без жодних розбіжностей усі зайняли свої місця. Вергілій віддав перевагу кріслу, Дмитрій, разом із Кларою та Францем сіли за стіл, а Микола віддав перевагу місце біля вікна, стоячи спиною до неперевершених видів.

Ця розмова була рідкістю у їхні дні, оскільки мало коли такі могутні та впливові члени двох сімейств збираються разом для обговорення таких тонких питань.

Одні здобули своє багатство і становище потім і кров'ю, інші зуміли пронести всі ці фактори через століття, проте як би там не було зараз вони потрібні один одному як ніколи раніше, бо відтепер не стояло питання про те, якого саме русла життєвої річки варто триматися, аж ніяк, тепер вся справа була в простому виживанні, оскільки на кону стояло.

Кожен і їх зробить все, що тільки можливо, щоб убезпечити свою сім'ю і якщо перед ними нависла загроза, вони зроблять те, що необхідно для того, щоб захистити всіх тих, кого вони люблять, і все те, що їм так дорого.

— Панове, я дуже вдячний Вам за те, що Ви прибули сьогодні сюди, щоб розділити нашу скорботу, я і моя родина неймовірно цінуємо це. Як би не було сумно визнавати, проте прикрість ввібралася не тільки в ряди нашого сімейства, а й нависло справжнісінькою гільйотиною над головами кожного з нас. Ми зібралися тут для того, щоб обговорити всі необхідні питання, що стосуються нашого з Вами благополучного майбутнього, а також гарантій безпеки наших сімейств. — Говорив Микола чітко і впевнено в собі незважаючи на те, що відхід їхнього життя батька дійсно сильно позначився на ньому, через що чоловік виявляв шалену витримку та самовідданість.

— Ми також дуже вдячні Вам і всій Вашій родині, знайте ми завжди готові підставити плече своїм друзям у тяжку пору, зрештою, ніхто не бажає пропадати поодиночі.

— Не можна не погодитись мій друг. - підтверджуюче висловився Микола. Вергілій у свою чергу зайняв дуже зручне місце, велично і зосереджено спостерігаючи за тим, що відбувається. — Вважаю Вам вже і без того відомо про те, що дана зустріч покликана для того, щоб тільки зміцнити наші дружні стосунки, ми бажаємо Вам всього того ж, що і самим собі, тому бажаю поставити Вам лише одне питання, чи бажаєте Ви зробити з цієї дружби щось більше? - із добродушною усмішкою сказав чоловік, після чого помітивши, трохи фальшиве здивування на обличчях Вергілія та Дмитрія, поспішив зробити уточнення. - Зрозуміло, я жодним чином не наважуюся розуміти під своїми словами те, що наша дружба себе вичерпала, Бог мені свідок, що подібних думок я ніколи навіть у голові не зберігав. Я говорю про зовсім інше, про те, що дозволити нам усім розвинути не тільки міцність наших взаємин, а й підняти наші

сім'ї на раніше не колишні висоти.

— Друг мій, про які саме висоти йдеться? — Побажав уточнити Вергілій.

— Про тих, що сильні настільки, що зможуть самі собою визволити душу!

Старий Вергілій не довго завмер на одному місці, все міркуючи про себе те, що вже досить довгий час зберігалось в його голові, ніби ця сама голова була повсякденною скринькою, в яку складали то одне, то інше.

— Я не бажаю здатися зараз старим ханжою, що втім так і є, але чи бачите, у мене склалося враження, що я вже десь чув ці слова про свободу і звільнення, від декого дуже і дуже мені близького, однак поспішу помітити той факт, що нічого, особливо хорошого з цього так і не змогло вийти, це й не змогло вийти, це й не змогло вийти. бізнесі або ж, не знаю ... мистецтві, як би там не було, все залишається єдиним: рица в пошуку свободи нас лише глибше затягують мимовільні піски і тільки опинившись на їхньому дні ти усвідомлюєш, що справжня свобода завжди була з тобою, вистачить лише простого розуміння. То дай мені відповідь, любий Миколо, якої волі бажаєш ти і від чого саме ти так шалено збігаєш?

— Я не маю права Вам на щось вказувати, Вергілію. Я лише звичайна квітка, серед великої флори. Однак, як відомо всім присутнім, часи білих смуг знову добігли кінця, здобувши свій захід сонця. Ми знову не можемо бути впевнені, що нам приготує день прийдешній. Ця порожнеча може стати долею для абсолютно кожного з нас те, що в кінцевому підсумку всі ми знайдемо може погано позначитися на наших сім'ях, бо нам не вдасться досягнути нічого, крім болю, поту, крові і безлічі пролитих сліз. — Говорив він трохи зарозуміло, проте по доброзичливому і впевнено. — Троє з присутніх вже були частиною великої гри і кожен з нас вийшов з неї щось або втратив когось. Звичайно, результату без жертв не буває проте для того, щоб зберегти більшу частину свого майна, а потім його примножити, потрібно змиритися з тим, що рано чи пізно нас можуть очікувати якісь поневіряння. Ви заплатили свою ціну, так само, як і заплатив за свою свободу я і моя родина. Якщо ж Ви бажаєте, щоб я був з Вами більш відвертим, я дам Вам чітко знати про мої прагнення: настав час покласти край одиночній боротьбі з усіма резонами цього світу, настала епоха необхідного єднання.

Плавнo вставши з крісла, Вергілій підійшов до столу і налив собі склянку води, не супроводивши цю дію ніякими супутніми фразами, лише спустошуючи склянку з водою. Вгамувавши свою спрагу, старий, своїми, злегка втомленими, але не втратили ні краплі проникливості очима, спочатку глянув на Франца, потім на Клару, а насамкінець звів свій погляд на Миколу Ландау, якого він завжди вважав куди більш розсудливою і тактовною людиною, здатною власну людину, здатну виявити в собі більш розсудливою і тактовною людиною. якою він опинявся.

— Що саме Ви бажаєте запропонувати нам? — Запитав Димитрій, після чого Клара поклала на стіл папку стандартних розмірів.

— Наші цілі найблагородніші та найдружніші. Бажаємо лише щоб Ви знали про те, що ми не переслідуюмо особистісної вигоди, ми лише бажаємо убезпечити не тільки себе, а й тих, кого уявляємо своїми близькими, зокрема шановне сімейство Лінда, у

Вашій особі. – трохи завуальовано говорив Франц.

— Ми чудово розуміємо, що нестабільність ринку, при врахуванні всіх наявних у нас факторів, не приведе нас ні до чого іншого, як до чергової кризи, причому не виключено, що до великої. – стверджував Дмитрій. – Однак, я більш ніж впевнений у тому, що нашим з Вами сімейством, більш ніж благополучно, вдасться пережити цю бурю, як і вдавалося завжди, будь то чехарда на ринку цінних паперів, історії з нерухомістю, війна та багато іншого, все одно, ми зализуємо рани і ступаємо далі, так наш світ і його устої. Думаю нам усім не варто так вже гостро дбати про ці проблеми, впевнений нам з Вами вдасться з усім цим впоратися.

— Мабуть, друже мій і з цим дуже важко не погодитися. Ми так само не живимо ніяких згубних, а тим більше добрих ілюзій щодо всіх подій майбутніх. Однак дозволь мені поставити запитання, хто в результаті виявиться у виграші: залізуючий рани, після тяжкої бурі, з притупленою пильністю або той, хто не просто зумів цю саму бурю пережити, але і накопичити сили для того, щоб згодом поглинути всіх інших, кому пощастило точно так само, як і йому самому, про те, як і йому самому? – Микола зробив коротку паузу. — Вважаю відповідь очевидна ... Моя сім'я зробив свій вибір, я скликав Вас сюди, в цей суворий час, не тому що я бачу у Вас загрозу, а тому що бачу друзів і не за яких обставин не бажаю побачити у Вашій особі, своїх ворогів. Тому і пропоную зробити цей вибір і Вам.

Чоловіки умиротворено і впевнено дивилися один на одного, наче двоє диких звірів, під час шлюбного періоду. Їх цілі були найблагороднішими, проте питання полягало в тому, на кого ж саме було спрямоване це благородство.

— Свій вибір ми зробили дуже давно, повірте. – переконав усіх Дмитрій. – Прислухаючись до Вас, я можу бути більш ніж впевненим у тому, що розмовляю не з ким потрапило, а з близькими друзями моєї родини. Окрім іншого, я повинен зауважити, що ми неймовірно вдячні Вам за те, що Ви звертаєте таку пильну увагу та турботу, зокрема й стосовно нас. Однак я не можу не запитати Вас про те, які саме прагнення Ви збираєтеся переслідувати, зрозуміло, не так вже й складно виявити бажання на те, щоб гарантувати сімейній справі та сім'ї в цілому, безпеку та процвітання, набагато складніше привести подібні цілі у дійство, а також зробити реальними.

— Я все розумію Дмитрій, пане Вергілію. – Шанобливо і спокійно вимовляв Микола. – Саме для цього ми й зібралися тут: щоб раз і назавжди забезпечити всім нам те, чого ми споконвічно прагнули! — Він плавно простяг руку до папки, після чого передав її Дмитрію. — Настав час зруйнувати союз словесний і увічнити його раз і назавжди, щоб кожен недоброзичливий боявся навіть дивитися в наш бік. Щоб навіть мала дитина знала про те, що союз двох великих і шляхетних сімейств Лінда і Ландау – це справжня, непорушна колона, зібрана з впливу, могутності та великих можливостей! Це майбутнє і це наша спадщина.

Неквапливо Дмитрій відкрив папку і заглянув у неї бажаючи звірити її вміст зі своїми припущеннями і судженнями свого батька, завдяки чому зумів, лише за кілька

миттевостей, отримати безпосереднє підтвердження всьому тому, що вони й думали . У голові у чоловіка грала музика, він не був впевнений щастя це, почуття обережності або щось куди більш незбагненне для нього немає ... це була музика життя, слухаючи якої він хотів діяти і в жодному разі не стояти на одному місці лише дивитися вперед не оглядатися, просто вести далі по курсу корабель життя.

— Злиття?

— Безперечно. - затвердили хором Микола та Франц, після чого дядько зустрів у свій бік не найдобріший погляд племінника. — Проаналізувавши все викладене в документі Ви зможете ознайомитися з рядом подробиць, від себе зауважу факт того, що дане злиття передбачає ніщо інше як цілком рівні права для обох корпорацій, як Lynda, так і Landau Corp., загальну матеріальну базу, а також рівну кількість місць . Звичайно ж, після того як наші з Вами юристи залагодять усі необхідні питання ми зможемо перейти до куди більш детальної роботи над даним процесом, а поки все що ми бажаємо від Вас почути цю лише відповідь зацікавлені Ви в даному підприємстві чи ні, відразу ж зауважу, що ми з усією щирістю душі приймемо будь-яке. Ми не маємо права чогось від Вас вимагати, а тим більше примушувати. Якщо Вам потрібно більше часу для міркування цієї пропозиції, то в цьому немає жодних проблем. Лише під завершення бажаємо поінформувати Вас у тому, що Ви є першими і, швидше за все, останніми, до кого ми планували звернутися і звернулися, оскільки не одна родина, якою б благородною і заможною не була, не користується у нас такою ж великою повагою як Ваша. Дякую...

Члени сім'ї Ландау тільки збиралися покинути кімнату, щоб дати можливість батькові і сину обговорити дану пропозицію, проте прекрасна пані Клара Ландау не встигла доторкнутися до дверної ручки, як старець Вергілій Лінда, пронизливо дивлячись в очі своєму синові, схвально кивнув, яке саме рішення слід прийняти йому та його, вже, єдиному синові. Цей старий встиг побачити досить багато і багатьох на своєму віку, і вже щось, а чуття і здатність переглядати людину на крізь він проніс через усю свою свідому підприємницьку діяльність, завдяки чому ця ситуація в жодному разі не стала винятком і тепер він був більш ніж впевнений у тому, що на них чекає неймовірне спільне.

— На мій погляд, дорогі друзі, Вам не варто відлучатися, бо ми лише дарма витратимо такий цінний для нас час. Все, що тепер я, від імені своєї сім'ї можу сказати, так це те, що ми з вдячним серцем приймаємо таку щедру пропозицію. Хай послужить воно на благо не тільки нам самим, а й усім нащадкам на довгі прийдешні віки!

— Підтримуючи слова свого дорогого сина, можу лише додати, мої друзі те, що я більш ніж впевнений у сприятливості даного підприємства для обох наших сімей. Хай послужить воно на благо!

Діставши пляшку шампанського з бару, шановні панове і, звичайно ж, прекрасна дама, миттєво ж відсвяткували цю неймовірну подію зіткненнями своїми келихами чудового напою віком понад п'ятдесят років.

Наскільки ж вражаючий цей світ: ще пару годин тому всі були обвиті ореолом

жалоби, а з настанням вечора, коли сонце тільки збиралося схилитися до горизонту, ці ж люди розпивають шампанське, святкуючи свої нові придбання та досягнення в житті. Вона ніколи не зупиняється, так, на жаль, для замкненого в дерев'яному ящику людини, все, на жаль, вже прийшло до логічного завершення, проте для всіх інших, сухих, людей у світі вона триває, як не крути ...

Через деякий час цю зустріч залишили пан Франц і пані Клара Коль (у дівстві, само собою, Ландау), залишивши Миколу і членів сімейства Лінда на єдиній, для обговорення деяких деталей, які було необхідно ж обговорити саме після того, як була укладена безпосередньо усна домовленість про злиття двох могутніх кори .

Вергілій усвідомлював, що Микола лишився тут не просто так. Чоловік був не тільки досвідченим бізнесменом, але й більш ніж майстерним політиком, не дарма він обіймав свою посаду глави держави протягом двох термінів, все-таки, це чогось, та варте, тому що Вергілій, що Димитрій Лінда, були дуже чемні і проникливі вчасно, здавалося б, задушевною бесіди.

Присівши на довгастій терасі, чоловіки насолоджувалися виглядом, задовольняючись навколишньою природою і сонцем, що заходить. Весь світ здавався в цю мить настільки простим і тихим, що не було зовсім ніякого бажання вдаватися до вивчення нетерплячих справ, проте від цього не можна було нікуди втекти, у світі грошей немає можливості взяти паузу і зупинитися, оскільки гроші ніколи не сплять і споконвічно перебувають у русі, тому вони завжди будуть сильнішими за людину... завжди, адже саме вона саме, це саме вона саме, а саме саме вона саме, це саме вона саме, адже це саме вона саме, адже це саме вона саме, адже це саме він саме, адже це саме вона саме, адже це саме він саме, адже це саме він саме, адже вона саме, це саме він саме, адже він саме, адже він саме, це саме він саме, адже він саме, це саме він саме, це саме він саме, це саме ця людина. і є їх творцем.

- Мій батько любив бувати тут. Любив одиниця, особливо восени або під час пізньої весни і просто спостерігати за тим, як тече життя. Мало хто знає, але він неймовірно захоплювався художнім мистецтвом, я маю на увазі не колекціонування, така його пристрасть важко не помітити, особливо прогулявшись холлом будинку. Він любив писати картини самостійно, так просто, зображати те, що впливало в нього в пам'яті, створювати те, що і без нього зуміла створити природа. Він шалено хотів залишити якийсь слід у цьому світі, який би дозволив йому стати єдиним цілим з усім тим, що вічно. Бо час роз'їдає все, абсолютно все... і піраміди, що простояли тут тисячі років і вражаючої краси міста і навіть може висувувати моря, і річки, проте те, на що зараз дивимосся з Вами ми... о так, це більш ніж вічно. Це, навіть щось набагато більше, ніж звичайний слід. Це саме те, що хотів зберегти моє батько — навколишній світ, світ вільний і неприв'язаний ні до чого, крім справжнісінької простоти ... — За Миколи говорило якийсь жаль. Він не шкодував себе і навіть не шкодував рідного батька, йому було боляче згадувати і судити про те, що він уже не може повернути, про те, що пішло в порожнечу, про те, що ми ніколи не зможемо повернути назад. Чоловікові не потрібні були жодні співчуття. Він був справжнісінький стоїк. Він не прагнув ні до усамітнення,

ні до спокою, він лише бажав продовжити свою роботу, приносячи користь не тільки саму собі, але і всьому своєму сімейству, тому що відтепер він його голова і від нього залежить майбутнє. — Уявляєте, тільки цей вид, він описував більше сотні разів ... навіть думати про це не просто.

— Упевнений, що він вкладав усі свої сили та здібності в те, що створював, ти маєш пишатися ним, мій дорогий друже. Твій батько зробив не менш важливий внесок у сімейну велич.

— І яке саме, пане Вергілію?

— Він його зберіг...

— Можливо Ви маєте рацію ...

— Миколо, твоя рана ще надто свіжа. Для справ знайти ми зможемо найкращу годину. Якщо тобі потрібно... — Дмитрій не встиг домовити, як Микола велично і гордо підвівся, дивлячись у те, що на його власну думку, було навіть більше за саму вічність.

— Не варто. Мені не в першій примірятися з подібним почуттям, тим більше самотність зовсім не втішає мене в подібні миті, в компанії шановних мною людей, я відчуваю себе куди комфортніше, тим більше в справі, якій ми збираємося дарувати життя, зволікання може коштувати життя.

— Така вже життєва доля! — затвердив Вергілій.

— Безумовно, як і завжди на багатті, замість справжніх еретиків в особі інквізиторів, виявляється чергова безневинна пара душ, цього разу в нашому обличчі.

— Ну, не такі вже й невинні. — у слизьки мовив Дмитрій, чим викликав у Миколи характерний йому легкий смішок.

— Це точно. Дмитрій не розповідав Вам Вергілій про те, як ми, під час однієї міжнародної поїздки, мало не стали учасниками одного із найбільших міжнародних скандалів нашого століття?

— Мій син інформує мене про багато речей, проте більшу їх частину навряд чи можна назвати настільки вже захоплюючими, як та історія про яку бажаєте розповісти мені Ви, Миколо...

Шановні панове не покидали терасу до того самого моменту, як сонце остаточно зуміло втекти за обрій. Під світло останніх променів Микола на пару з Дмитрієм, розповів старому Вергілію про те, які пригоди здобули його з Дмитрієм, у ту саму мить, коли нещодавно обраний на другий президентський термін Микола Ландау, встиг пережити не найсприятливіший процес розірвання шлюбу. Перебуваючи в діловій поїздці, зовсім вільний від будь-яких подружніх зобов'язань Микола, все шукав розради в оточуючих його дамах і все б нічого, якби тільки він не додумався знайти цю втіху в дружині Австралійського посла. Зрозуміло, прокинувшись з ранку, в досить бадьорому настрої, згодом виявивши прекрасну, проте заміжню, даму в своєму ліжку, чоловік насамперед поспішив за виручкою до свого шановного колеги і друга Дмитрія Лінді, який, зрозуміло, супроводжував главу держави на такому важливому для .

Зрештою, тодішній глава держави і голова казначейства не змогли придумати

нічого кращого, як вивезти незрівнянну пані Корк , у візку для рушників, заплативши швейцару щедрі чайові за його скороминуще безпам'ятство. Благо затія пройшла успішно і коли молодий чоловік, з невеликим візком, скориставшись своїм універсальним ключем від номера де проживала подружжя посла, зайшов не видаючи зайвого шурхоту, то дивним чином виявив те, що пан посол точно так само, як і його дружина, як же було вночі. через кілька хвилин, після успішно проведеної операції з доставки мадам Корк у її номер, йому було запропоновано повернути практично такі самі рухи, проте цього разу з коханкою самого, шановного і, безумовно, відданого своєму догу перед нацією, пана посла .

— Навіть страшно подумати про те, що могло статися в тому випадку, якби ця авантюра розкрилася б. – невимушено сказав Дмитрій.

— Тому, тепер у Вас є чудова нагода, пане Вергілію для того, щоб переконатися в тому, що ми далеко не безгрішні душі і лише господь нам усім суддя.

— Сподіватимемося, що він про це не дізнається!

— О, повірте, я впевнений у нього куди більше турбот, ніж нам здається, тому таким безпросвітним душам, як нашим, не так вже й складно загубитися у всьому.

Настала ніч. Тут вона відчувалася якось по-особливому. Її чари огортали всіх, хто тільки міг за нею спостерігати, дивлячись на її дивовижні місячні промені, тишу навколишнього світу, спокій і умиротворення кожного живого створіння в ньому.

Панове вирішили не витратити час на порожню і трохи зіграти на більярді. Може бути Вергілій і був на тлі, вже далеко не настільки молодих Миколи і Дмитрія, справжнім старцем, проте його руки пам'ятали ще дуже і дуже багато, завдяки чому старому не склало значних труднощів знову довести свою шалену стійкість і бадьорість духу, керуючись якими він кілька разів поспіль, почергово "покарав" в іграх.

З тієї самої миті, як на столі опинилася папка, з дуже очевидним, але в той же час неймовірно загадковим вмістом, що батько, що син, все ніяк не наважувалися детальніше ознайомитися з наявними фактами і ось, з ініціативи самого Миколи Ландау, ці документи та ділові аспекти були вивчені набагато більш уважно .

— Миколо, як би сильно мені не хотілося повертатися до справ, проте я просто не маю права не запитати тебе, на чому саме ґрунтуватиметься та єдина бізнес-імперія, яку ти плануєш створити? Звичайно, об'єднавши наші спільні ресурси і доклавши відповідні зусилля нам, безумовно, вдасться досягти тих чи інших висот, але в той же час, на мій суто особистий погляд, для бажаної величі нам знадобиться щось більше, тобі так не здається?

— Ви безумовно маєте рацію, Вергілію і повірте мені я чекав подібного питання. — Він швидко відвів свій погляд у бік, щоб відправити якесь повідомлення через телефон, після чого повністю поринув у бесіду. — Наш аналітичний відділ, який споживає мільйони, таки довів, що робить це не зовсім не дарма. Вже більше двох років, ще під керівництвом мого батька, наша компанія готувалася вступити в гру в новій сфері, без жодних особливо переслідуваних цілей. У питанні грошей мета завжди лише одна – їхнє примноження. Така область була знайдена, однак даний сектор ринку, по правді

кажучи, вже давним-давно зайнятий куди більшими гравцями, тому якщо ми вже і зважилися в нього заходити, то ми повинні процвітати в ряді факторів: або ж це фактор великих матеріальних можливостей, або ж безпосереднє нововведення, яке дозволить нам не тільки перевершити конкурентів, але і у .

— Яку саме галузь ти маєш на увазі? – наполегливо запитав Дмитрій, після чого обличчя Миколи стало куди більш радісним і полум'яним, бо в нього самого горіли очі, так само, як і в його душі.

— Ми створюємо нову платіжну систему, повністю відкриту та незалежну для всіх та кожного! – сказав він гордо і велично, ніби звертаючись до всієї нації з трибуни.

На мить у кімнаті запанувала тиша. Чоловіки сиділи, замислившись над цією ідеєю. Першою реакцією в умах, що Вергілій, що Дмитрія, було повне заперечення всього сказаного їх колегою, проте варто їм лише кілька секунд поміркувати, як усвідомлення саме зуміло їх знайти.

— Що ж. Керуючись сказаними тобою словами, можна відзначити одну просту деталь, що нам з дуже малою часткою ймовірності вдасться перевершити конкурентів у цій галузі за матеріальною складовою, але в той же час я впевнений, що ти не став навіть думати про це, якби не мав дуже значний козир у своєму рукаві.

— І повірте мені такий є! Це надто висококонкурентний бізнес для того, щоб піддаватися неймовірному ризику впасти в нього. Але, в той же час, я запевняю Вас у своїй беззаперечній відповідальності за те, що я Вам сказав тут і зараз: у нашому розпорядженні є щось куди більше ніж звичайний козир у рукаві і варто даній вийти у світ, як весь світ виявиться у наших з Вами ніг за лічені тижні.

Несподівано в кімнату зайшов єдиний син Миколи Ландау, який також дуже загадково дізнався про те, що в маєток сімейства прибули глави сімейства Лінда, зустрічі з якими він так шалено шукав.

Молоду людину звали Лютер, для своїх років цей молодий чоловік був надзвичайно гарний, гострим не тільки на мову, а й на розум. Навіть незважаючи на те, що його батька не можна було назвати низькорослою людиною, а саме навпаки, дивлячись на його сина, який був на дві голови вищий, його рідний батько здавався лише скромним ліліпутом, немов вони були молодшими братами.

Вергілій уже давно не бачив цього чудового юнака. З ним у більш ніж прекрасних стосунках полягала одна з його онучок Герда, з якою вони товаришували з раннього дитинства, якщо не сказати, що вони мало не разом вирости. Дивлячись на цього двадцяти чотирирічного юнака, Вергілій згадав про свого молодшого брата Птолемея, швидше за все через неймовірну схожість у їхньому зростанні та деякі аспекти зовнішності.

Лише єдиної появи цієї молодшої людини в кімнаті, під час настільки делікатної розмови, вистачило Дмитрію Лінді для того, щоб прийти до разючого усвідомлення одного простого факту, що гра, яку затіяв Микола Ландау, складалася не тільки з куди більшої кількості гравців в неї, але в тому числі і з набагато більше.

— Лютер, іди сюди синку! – добродушно сказав Микола, після чого хлопець

неймовірного зросту зі злегка рудуватим відтінком волосся підійшов до кола великих чоловіків.

— Вітаю Вас панове. — сказав Лютер досить низьким голосом, після чого якимось не акуратно і злегка розгублено дивився на свого батька, ніби бажаючи отримати від нього якусь підказку, яку він, зрештою, і отримав.

— Ми розмовляли про наше злиття, а також про наші нові спільні розробки в галузі платіжних систем. — Микола був дуже впевнений у своїх словах, проте інформація про те, що його син, який обіймав не таку вже й високу посаду в сімейному бізнесі, був обізнаний у планах свого батька про злиття, могли трохи насторожити членів сімейства Лінда, у зв'язку з чим чоловік поспішив їх заспокоїти. — Нехай Вас не бентежить поінформованість мого сина про наш з Вами договір, оскільки ніхто інший як мій дорогий Лютер, виступав одним з головних ініціаторів цієї витівки, крім усього іншого, саме він є основним керівником проекту з розробки нової платіжної системи. Він тут, щоб переконати Вас у нашій повній готовності до запуску проекту.

Глядя на цього молодого человека Димитрій Лінда терзався лёгкими сомнениями насчёт того, что именно он являлся локомотивом идеи касательно организации слияния двух могущественных корпораций, одной из которых владеет его семья, но в то же время, мужчина был прекрасно осведомлён в том, что этот юноша с самых юных лет славился своими уникальными способностями в многих областях, от языков программирования, до весьма впечатляющих управленческих способностей. Крім усього іншого, молодій людині достатньо було взяти слово, щоб переконати всіх присутніх у своїй повній компетентності та вражаючих здібностях.

— Панове, як Вам уже встиг повідомити мій батько, наша компанія вже досить тривалий термін займається активною роботою над створенням нової платіжної системи, яка просто повинна буде перевернути цей світ з ніг на голову.

— Сподіваюся, коли він почне перевертатися, Ви знайдете час попередити нас. — в'їдлив старий Вергілій.

— Неодмінно!

— Лютере, ти б не міг нас поінформувати, про те яким саме нововведенням так пишатися твій батько, бо нам він поки що так нічого і не розповів. — Запитав Димитрій, після чого невпевнений погляд Лютера впав на його батька і тільки після того, як молодик отримав дуже багатозначне схвалення, він вирішив розкрити частину наявних у нього карт.

Сам випадок злиття двох могутніх корпораций був вельми завуальованим, тому у сторін, які славилися своїм високим професіоналізмом, навіть не було потреби домовитися про повну конфіденційність всього того, що буде тут обговорюватися, але в той же час, як усім чудово відомо, для того, щоб таємницю не дізнався третій.

— Під моїм особистим керівництвом був розроблений унікальний алгоритм, який дозволить нам вийти на ринок не тільки маючи перевагу, але й те, що не матиме аналогів у всьому світі. Ми живемо в особливо цифровизовані часи, людям потрібна більша зручність і комфорт, особливо в питаннях їх фінансів, ми не просто станемо

посередниками, завдяки тій системі, що ми даруємо світові, кожна велика світова корпорація, кожен банк і мільярдер буде бажати щоб його транзакції проходили саме через нас – це справжнісінькі гроші, але ми нічого не будемо нікого. Навіть з огляду на те, що кожен із нас просто цю саму владу ненавидить.

— Уже хтось, а ми як люди до неї колись причетні, точно не виносимо навіть єдиної згадки про неї. – висловився Микола.

— Все це звичайно виглядає набагато привабливіше, однак, що саме робить Ваш хвалений алгоритм настільки унікальним і неперевершеним. На світі є дуже багато людей і у кожного є свої ідеї, процвітає, в основному, лише той, хто виявляється першим.

— Безумовно, проте я запевняю Вас у тому, що даний алгоритм є справжнісінькою новизною не тільки в цій галузі, а й у світі загалом. Повторюся, я сам приклав руку до його створення, тому будьте впевнені в тому, що він справді справжній фурор, якщо бажаєте ми зможемо влаштувати для Вас демонстрацію, щоб Ви могли переконатися в безумовній перспективі цього проекту.

— То що щодо його складової?

— Як би там не було, ми хотіли спершу пройти процедуру злиття і вже тоді розкрити всі бажані Вами карти. Повірте, Ви будете приємно здивовані, а поки будьте ласкаві залишити трохи місця для інтриги.

— Куди ж ми без цієї бабусі!

— Втім, нікуди. – підтвердив молодик.

Їхні погляди зійшлися на деякий час, проте варто було місячним променям проникнути в кімнату, як цей дух тут же розвіявся і в повітрі зависло щось інше, щось боязке і невпевнене, проте як би там не було, всі відчували присутність того, що звичайно було знайоме їм всім раніше — але вже давно — вже давно. юнаки.

— Я не знаю, наскільки це підходящий момент, втім, не варто бути великим знавцем у цих питаннях, щоб усвідомити всю недоречність тих слів, які я хочу Вам зараз сказати, до того ж у день, коли був відданий землі мій власний дід, але все ж таки я втомився чекати. — У голосі юнака відчувалася явна боязкість єдиним джерелом якої було кохання. – Пане Димитрій, ми з Вашою дочкою... практично вирости разом. Ви працювали з моїм батьком і завжди були поряд з ним, так само, як і Ваша родина була поряд з нами, завдяки чому ми були завжди близькі з Вашою дочкою з ранніх років і ось ми вирости і це, здавалося б, дитяче почуття, якому мало випаруватися, як якимсь мріям, судилося стати чумом. І я запевняю Вас, я в жодному разі не стань би звертатися до Вас, якби не отримав згоди від неї самої і...

— Не мучите, любий Лютер, суть Ваших слів зрозуміла мені й так.

Голос цього юнака навіть не тремтів, проте його хвилювання було помітно неозброєним оком. Його серце стукало настільки голосно, що всім присутнім здавалося, ніби насувається якась природна катастрофа через рівнини та гори. Кожен з них розумів цього молодого хлопця як ніхто інший, оскільки всім їм одного разу доводилося бувати на його місці і ось настала черга ще одному хлопчику стати

чоловіком, в очах старших, шанованих їм осіб.

— Я наважуюсь просити руки Вашої дочки, пане Димитрій...

Чоловік не був настільки здивований цією заявою. Він чудово знав про те, що його дочка була більш ніж захоплена сином сімейства Ландау, проте він аж ніяк не міг припустити, що їхні взаємини виявляться настільки серйозними. Він стояв перед ним так само, як і стояв би будь-який батько, зрозуміло він не хотів віддавати свою дівчинку в чийсь руки крім своїх власних, проте це життя і цей момент, рано чи пізно, повинен був настати, от і настала тепер ця черга, коли йому буде суджено відвести під вінець свою бездушну, паничу дівку, з ще маленьку, все ще маленьку. вічками . Він дивився на нього, як на боязкого юнака, але все ж таки того, якого любила його дочка, гідного молодика, який може зробити її ще більш щасливою ніж вона є зараз.

— Що ж. Вас з нею дійсно багато що пов'язує і я просто не в праві перечити її вибору, особливо при врахуванні того, що вона сама цього хоче. Зрештою, адже ми існуємо не в середні віки. Отже, з щирістю, хлопчику, я благословляю Вас і вірю в те, що Ваш шлюб буде щасливим.

— Дякую, Вас, пане Димитрій!

— Гадаю, тепер можеш називати мене просто Димитрій, формальності нашим сім'ям уже й без того зайві. — говорив він спокійним і досить радісним голосом. — Подумати тільки, ще пару годин тому ми уклали один з найнеймовірніших союзів століття, ставши партнерами і варто було зайти сонцю, як ми вже стали рідними.

— Нехай така квапливість подій не збиває тебе з пантелику, мій друже. Попереду на нас чекають часи великих звершень. - затвердив Микола.

— І нехай Господь дарує нам цю велич, а ми не будемо стояти осторонь, щоб віддати йому! — Поставив крапку старий Вергілій, навіть який не думав про те, що це може скластися таким способом. Життя завжди таке життя, ніколи не знаєш які резони вона приготує тобі наступної миті у неймовірному просторі всього суцього.